КРИМІНАЛЬНИЙ ПРОЦЕС ТА КРИМІНАЛІСТИКА. СУДОВА ЕКСПЕРТИЗА, ОПЕРАТИВНО-РОЗШУКОВА ДІЯЛЬНІСТЬ

DOI: 10.34015/2523-4552.2019.4.16
УДК 343.288

Чугаєвська А. В.,
старший викладач кафедри
кримінального права та процесу
Юридичного інституту ДВНЗ «Київський
національний економічний університет
імені Вадима Гетьмана»
ORCID: 0000-0002-5522-2693

ПРОЦЕСУАЛЬНИЙ ПОРЯДОК ЗВІЛЬНЕННЯ ВІД ПОКАРАННЯ ЗА ДІЯННЯ, КАРАНІСТЬ ЯКОГО ЗАКОНОМ УСУНЕНА

У статті здійснено аналіз процесуального порядку звільнення від покарання за діяння, караність якого усунена законом; проаналізовано сучасний стан даного питання; визначено ключові проблеми та прогалини законодавства, а також сформульовано пропозиції щодо їх розв'язання. Дослідженням виявлено, що процесуальний порядок звільнення від призначеного судом покарання за діяння, караність якого усунена законом не достатньо чітко визначений в чинному кримінальному процесуальному законодавстві та досліджений на науковому рівні. В рамках аналізу останніх досліджень і публікацій вивчено стан дослідження питань звільнення від покарання, призначеного судом, у зв'язку з усуненням караності діяння, за яке було засуджено особу. Проаналізовано загальний порядок вирішення питань по цій категорії справ, що виникають при виконанні вироків. Визначено та запропоновано закріпити в процесуальному законі перелік обставин (питань), які повинен встановити суд при розгляді та вирішенні цього питання.

Ключові слова: звільнення від покарання; звільнення від відбування покарання; зворотна дія закону, декриміналізація; депеналізація.

В статье осуществлен анализ процессуального порядка освобождения от наказания за деяние, наказуемость которого устранена законом; проанализировано современное состояние данного вопроса; определены ключевые проблемы и пробелы законодательства, а также сформулированы предложения по их решению. В рамках анализа процессуального порядка освобождения лица от назначенного судом наказания за деяние, наказуемость которого законом устранена. Предлагается закрепит в процессуальном законе пере-

чень обстоятельств (вопросов), которые должен установить суд при рассмотрении и решении этого вопроса.

Ключевые слова: освобождение от наказания; освобождение от отбывания наказания; обратное действие закона; декриминализация; депенализация.

Постановка проблеми. Процесуальний порядок звільнення від призначеного судом покарання за діяння, караність якого усунена законом не достатньо чітко визначений в чинному кримінальному процесуальному законодавстві. Так, відсутнє чітке визначення поняття “негайності” при звільненні особи, не розкрито питання процесуального порядку зняття судимості, а також не закріплено перелік обставин (питань), які має врахувати суд при вирішенні питання про звільнення від призначеного покарання за діяння, караність якого усунута.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Дослідженню питань звільнення від покарання, призначеного судом, у зв’язку з усуненням караності діяння, за яке було засуджено особу (ч. 2 ст. 74 КК), присвятили свої роботи О. П. Горох, О. О. Дудоров, Є. О. Письменний, Ю. А. Пономаренко, М. І. Хавронюк, В. М. Куц та інші. Проте нині, процесуальний порядок даного виду звільнення від покарання є недостатньо дослідженим.

Постановка завдання. Метою дослідження є аналіз процесуального порядку звільнення особи від призначеного судом покарання за діяння, караність якого законом усунена, визначення кола проблем, пов’язаних з процесуальним порядком звільнення від призначеного покарання у зв’язку із прийняттям закону, який усуває злочинність діяння та внесення пропозицій щодо вдос-

коналення чинного кримінального процесуального законодавства.

Викладення основного матеріалу. В процесі реалізації кримінальної відповідальності, найпоширенішою формою якої є покарання, іноді виникають такі юридичні факти, які призводять до необхідності звільнення особи від призначеного покарання. Одним із таких фактів є усунення злочинності діяння, тобто його декриміналізація, закріплене ч. 2 ст. 74 КК України.

Слід зазначити, що застосування положень цієї норми ґрунтується на положеннях ст. 58 Конституції України про зворотну дію законів та інших нормативно-правових актів та ст. 5 КК України про зворотну дію кримінального закону у часі. Так, згідно з ч. 1 ст. 5 КК України, закон про кримінальну відповідальність, що скасовує злочинність діяння, має зворотну дію у часі. Це означає, що він поширюється на осіб, які вчинили відповідні діяння до набрання таким законом чинності, у тому числі на осіб, які відбувають покарання або відбули покарання, але мають судимість. Звільнення від покарання осіб, засуджених за діяння, караність якого усунута, здійснюється судом (ч. 1 ст. 74 КК). Вказана підстава перш за все застосовувалась при переході з Кримінального кодексу 1960 р. до Кримінального кодексу 2001 року і як правило з Прикінцевими та перехідними положеннями КК 2001 року.

Так, відповідно до п. 1 р. II Прикінцевих та перехідних положень КК

2001 року передбачено звільнення від покарання (основного і додаткового) відповідно до ч. 2 ст. 74 КК України осіб, засуджених за КК України 1960 року за діяння, відповідальність за які не передбачена чинним КК 2001 року. Далі наводиться перелік осіб та статті, за якими вони засуджені.

Пункт 4 р. II передбачає вимогу, відповідно якої особи, які відбувають покарання, призначене за сукупністю вироків, у разі звільнення їх від відбування покарання за окремі злочини на підставі п. 1 цього розділу продовжують відбувати покарання, призначене вироком суду за інші злочини, що входять у сукупність, якщо це покарання ними ще не відбусте. Призначене покарання підлягає зменшенню також у випадках, передбачених п. 5 цього розділу [1].

Скасування караності діяння означає його декриміналізацію (повну або часткову), яка може бути досягнута шляхом: 1) виключення з положень «нового» Кримінального кодексу діянь, відповідальність за які була передбачена «старим» Кодексом; 2) виключення з чинного Кримінального кодексу певної статті (частини статті) Особливої частини Кодексу; 3) внесення до диспозиції статті (частини статті) Особливої частини Кримінального кодексу певних змін; 4) внесення змін до норм Загальної частини КК; 5) внесення змін до інших нормативно-правових актів, зокрема, Кодексу України про адміністративні правопорушення [2, с. 282-284].

Поряд з цим, в науці розділяють поняття «декриміналізація» та «депеналізація» діяння. Декриміналізація діяння означає виключення його з числа кримінально караних

діянь, у свою чергу депеналізація діяння означає відмову держави від застосування покарання за вчинене діяння. Зокрема, А. А. Митрофанов вказує, що депеналізація – це такий напрямок кримінально-правової політики держави, який полягає у передбаченні в законі про кримінальну відповідальність і застосуванні судами підстав для звільнення особи від кримінальної відповідальності або покарання [3, с. 98]. Тобто депеналізація є певним продовженням у тому числі і декриміналізації діяння.

На сьогодні найпоширенішим способом усунення законодавцем караності діяння є внесення змін до чинного КК України і виключення з цього певної статті (частини статті).

Так, на підставі Закону України «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо перетинання державного кордону України» №1723-IV від 18 травня 2004 року з КК виключено ст. 331; на підставі Закону України «Про внесення змін до Кримінального та Кримінально-процесуального кодексів України щодо запобігання тероризму» №170-V від 21 вересня 2006 року – частини 4, 5 ст. 258; на підставі Закону України «Про внесення змін до Кримінального та Кримінально-процесуального кодексів України щодо гуманізації кримінальної відповідальності» № 270-VI від 15 квітня 2008 року – ст. 188, ч. 1 ст. 413.

Найбільш масштабною була декриміналізація ряду економічних злочинів на підставі Закону України «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо гуманізації відповідальності за правопорушення у сфері господарської діяльності» №4025-VI від 15 листопада

2011 року, яким з КК було виключено статті 202, 203, 207, 208, 214, 215, 217, 218, 220, 221, 223, 225, 226, 228, 230, 234, 235, а також виключена кримінальна відповідальність за «товарну» контрабанду (ст. 201 КК). Відповідно, всі особи, засуджені за ці діяння, підлягають, як правило, негайному звільненню від призначеного судом покарання. Проте при розгляді цих питань судами, слід враховувати норми спеціальних законів, якими усувається караність діянь, оскільки не завжди декриміналізація проявляється в «чистому вигляді».

Зокрема, згідно з п. 6 Прикінцевих положень Закону №270-VI від 15 квітня 2008 року суди мали переглянути кримінальні справи стосовно осіб, які вчинили злочин, передбачений ст. 188 КК, для вирішення питання щодо зміни кваліфікації дій цих осіб на інші відповідні частини статей КК, а не просто прийняти рішення про звільнення від відбування покарання.

Згідно Закону №4025-VI від 15 листопада 2011 року було виключено ст. 203 КК України «Зайняття забороненими видами господарської діяльності», по якій на той час засуджували за зайняття незаконним гральним бізнесом, натомість КК доповнили окремою спеціальною ст. 203-2 КК України (Зайняття гральним бізнесом), що викликало труднощі в правозастосуванні під час притягнення до відповідальності за цей злочин.

Вказана в ч. 2 ст. 74 КК України підстава застосовується у випадках, коли особу вже засуджено за вчинення діяння. Якщо ж ці факти з'являються під час розгляду кримінального провадження, то ми погоджуємось з думкою П. С. Берзіна,

О. О. Дудорова та С. С. Яценка, що в цьому випадку непотрібно доповнювати КК окремою підставою для звільнення від кримінальної відповідальності у разі декриміналізації діяння, оскільки якщо на час розгляду справи в суді певне діяння вже виключено з кола кримінально-караних, застосуванню підлягає правило про зворотню дію в часі закону про кримінальну відповідальність, який скасовує злочинність діяння (ч. 1 ст. 5 КК Україна). Адже від кримінальної відповідальності можна звільнити лише особу, яка вчинила суспільно-небезпечне діяння, що містить склад конкретного злочину, чого у випадку його декриміналізації немає [4, с. 901].

Так, в чинному КПК України [5], на відміну від попереднього кодексу, передбачено самостійну підставу для закриття кримінального провадження набрання чинності законом, яким скасована кримінальна відповідальність за діяння, яке вчинила особа (п. 4 ч. 1 ст. 284 КПК) на стадії досудового розслідування. При цьому, якщо рішення не набрало законної сили через його перегляд в апеляційному порядку, суд апеляційної інстанції відповідно до ст. 417 КПК України зобов'язаний скасувати обвинувальний вирок чи ухвалу і закрити кримінальне провадження, суд касаційної інстанції згідно ст. 440 КПК України має такі ж повноваження.

Отже, звільнення від відбування покарання на підставі ч. 2 ст. 74 КК України можна застосувати лише після набрання законної сили обвинувальним вироком суду – засудження особи, незалежно від того відбуває вона покарання чи ні (наприклад, звільнена від відбування покарання з

випробуванням на підставі ст. 75 КК України чи виконання вироку відстрочене ст. 536 КПК України). При цьому, законом передбачено негайне звільнення особи від відбування покарання. Слід зазначити, що вказана підстава є обов'язковою для застосування судом.

Передумовою для початку провадження щодо звільнення засудженого від відбування покарання за ч. 2 ст. 74 КК України завжди є прийняття і набрання чинності спеціальним законом, яким усувається караність діяння, за яке особу засуджено. Він є передумовою або правовою підставою ініціювання, розгляду питання та прийняття рішення про застосування звільнення від покарання щодо конкретної особи. Така процедура завершується прийняттям конкретного процесуального рішення судом.

Оскільки чинним законодавством не передбачено якісь особливості застосування цієї підстави, слід керуватись загальним порядком вирішення питань при виконанні вироків. Зокрема,

1) *Ініціювання питання звільнення від відбування покарання за ч. 2 ст. 74 КК України.*

а) Стадія кримінального провадження для звернення з заявою про застосування звільнення від покарання на підставі ч. 2 ст. 74 КК України.

Так, звернення можливо лише на стадії виконання вироку, коли особа має статус засудженого. В інших випадках усунення караності діяння на стадії досудового розслідування чи на судових стадіях є підставою для закриття кримінального провадження.

б) Час звернення пов'язаний з набранням чинності відповідним

законом, яким усувається караність діяння.

Одразу після набрання ним чинності можливе звернення до суду з відповідним клопотанням (поданням), звернення можливе після набуття особою статусу засудженого і незалежно від того, почала особа відбувати покарання чи ні (аж до закінчення терміну його відбування).

в) Суб'єкт звернення.

Відповідно до ч. 1 ст. 539 КПК України всі питання, які виникають під час та після виконання вироку вирішуються судом за клопотанням (поданням) прокурора, засудженого, його захисника, законного представника, органу або установи виконання покарань, а також інших осіб, установ або органів у випадках, встановлених законом.

г) Орган звернення.

Згідно ч. 1 ст. 74 КК України це питання вирішується судом. Проте, до якого саме суду слід звертатись регулюється нормами КПК України, в даному випадку – до місцевого суду, в межах територіальної юрисдикції якого виконується вирок (п. 13 ч. 1 ст. 537, ч. 2 ст. 539 КПК).

Однак на практиці мають місце випадки подання клопотання до суду, який виніс вирок. У такому випадку суд зазначає, що питання про приведення вироку у відповідність до нового закону, у зв'язку з усуненням караності діяння, за яке особа засуджена, призначення особі покарання, що перевищує санкцію нового закону, можливе лише під час виконання вироку та тільки судом, в межах територіальної юрисдикції якого особа відбуває покарання [6].

г) Форма та зміст звернення.

На сьогодні, чинним законодавством не встановлено уніфікова-

них вимог до форми та змісту такого звернення. Засуджений, його захисник чи законний представник подають відповідне прохання у формі клопотання, прокурор орган або установа виконання покарань – у формі подання.

Оскільки немає вимог щодо форми і змісту документів, КПК України чи іншими законами не передбачено можливості суду залишити клопотання чи подання без розгляду, надати строк для усунення недоліків тощо, отже суд повинен розглянути таке звернення у разі надходження такого клопотання чи подання до суду.

2) *Розгляд питання про звільнення від відбування покарання.*

Порядок розгляду цього питання загальний – встановлений КПК для розгляду всіх питань, які виникають під час виконання вироку.

Так, ч. 5 ст. 539 КПК України визначає, що у судові засідання викликаються засуджений, його захисник, законний представник, прокурор. Про час та місце розгляду клопотання (подання) повідомляються орган або установа виконання покарань, що відає виконанням покарання або здійснює контроль за поведінкою засудженого; лікарська комісія, що дала висновок стосовно питань застосування до засудженого примусового лікування або його припинення, у випадку розгляду відповідних питань; спостережна комісія, служба у справах дітей, якщо розглядається погоджене з ними клопотання; цивільний позивач і цивільний відповідач, якщо питання стосується виконання вироку в частині цивільного позову, інші особи у разі необхідності.

Неприбуття в судові засідання осіб, які були належним чином повідомлені про місце та час розгляду клопотання (подання), не перешкоджає проведенню судового розгляду, крім випадків, коли їх участь визнана судом обов'язковою або особа повідомила про поважні причини неприбуття. Клопотання (подання) розглядається протягом десяти днів з дня його надходження до суду суддею одноособово згідно з правилами судового розгляду, передбаченими статтями 318–380 КПК України, з урахуванням положень цього розділу (ч. 3 ст. 539 КПК).

Слід відмітити, що у цьому випадку є певний конфлікт з нормами КК України, адже ч. 2 ст. 74 КК України передбачає «негайне» звільнення від призначеного судом покарання. При цьому, «негайне» є оціночним поняттям і в рамках встановлених процесуальних строків розгляду цього питання не може бути застосоване.

Серед науковців існує думка, що слово «негайно» доцільно замінити на конкретний строк, який би об'єктивно виходив з дати прийняття судом процесуального рішення (наприклад, впродовж доби) [7, с. 187].

На нашу думку, не є доцільним встановлювати на противагу оціночного терміну «негайно» конкретний строк для звільнення в матеріальну норму, передбачену ст. 74 КК України. Звільнення особи має відбутися дійсно без зволікань, без будь-яких умов і застережень, але за умови дотримання встановленої процесуальної форми.

Вирішення питання має здійснювати засобом вдосконалення процесуальної форми, і встановленням щонайкоротшого терміну для розг-

ляду клопотання про звільнення в процесуальному законі. Щодо встановлення більш скороченого терміну ніж десять днів є доцільним звернутись до практики Європейського суду із прав людини, зокрема до рішення у справі «Броуган та інші проти Сполученого Королівства» (Case of Brogan and Others v. the United Kingdom) [8]. У згаданому рішенні було зазначено, що в кримінальному процесі у тлумаченні ст. 5 Конвенції з прав людини термін «негайно»/«негайний розгляд» має оцінюватися в кожній справі залежно від її конкретних особливостей, зокрема суд оцінив як виправданий строк до 4-х днів.

Відповідно, на нашу думку слід запровадити в процесуальному законі скорочений 2-х або 3-х денний строк для розгляду клопотання/подання про звільнення від покарання у зв'язку із усуненням караності діяння.

Вважаємо за необхідне також визначити в процесуальному законі наступний перелік обставин (питань), які повинен встановити суд при розгляді та вирішенні цього питання:

1. Чи уповноваженою особою подано клопотання (подання);
2. Чи додано до клопотання (подання) всі необхідні документи, необхідні для вирішення питання. Якщо ні, суд повинен визначити, які документи і в кого необхідно витребувати;
3. Чи входить діяння, за яке засуджено особу, до переліку діянь, караність яких усунена і чи немає підстав для перекваліфікації діяння і особи;
4. Чи є підстави для застосування до особи звільнення від покарання на підставі ч. 2 ст. 74 КК, а та-

кож відсутність підстав, які унеможливають його застосування.

Розгляд питань завершується винесенням процесуального рішення.

Так, за наслідками розгляду клопотання (подання) суд постановляє ухвалу, яка може бути оскаржена в апеляційному порядку (ч. 6 ст. 539 КПК), вимоги до змісту ухвали встановлені в ст. 372 КПК України. В ухвалі, яку суд постановляє без виходу до нарадчої кімнати, оголошується висновок суду та мотиви, з яких суд дійшов такого висновку (ч. 2 ст. 372 КПК).

3) *Перегляд рішення у разі його оскарження.*

Ухвала може бути оскаржена в апеляційному порядку (ч. 6 ст. 539 КПК) за правилами оскарження ухвал. Проте у цьому випадку для людини важливим є не просто звільнення від покарання, а зняття судимості.

Відповідно до ч. 3 ст. 88 КК України, особи, засуджені за вироком суду без призначення покарання або із звільненням від покарання чи такі, що відбули покарання за діяння, злочинність і караність якого усунута законом, визнаються такими, що не мають судимості. Проте тут не вказано «автоматичне» зняття судимості особам, які були засуджені з призначенням покарання, але потім були звільнені від покарання у зв'язку з усуненням караності діяння, у зв'язку з цим, на нашу думку, це питання повинно вирішуватись судом одночасно з застосуванням звільнення від покарання за ч. 2 ст. 74 КК України.

Висновки. Слід погодитись, що застосування положень ч. 2 ст. 74 КК України здійснюється у випадках,

коли особу вже засуджено за вчинення діяння. Застосування скасування караності діяння під час розгляду кримінального провадження має здійснюватись згідно правил про зворотну дію в часі закону про кримінальну відповідальність, який скасовує злочинність діяння (ч. 1 ст. 5 КК України) і окремого врегулювання не вимагає. Встановлено, що нині, загальний порядок розгляду питань під час виконання вироку не забезпечує належної реалізації звільнення від покарання у зв'язку зі скасуванням караності діяння, і вимагає врахування окремих випадків звільнення від відбування покарання.

Забезпечення передбаченого ч. 2 ст. 74 КК України «негайного» звільнення особи від призначеного судом покарання, має здійснюватись шляхом вдосконалення процесуальних строків розгляду клопотання про звільнення, відповідно, на нашу думку, слід запровадити в процесуа-

льному законі скорочений 2-х або 3-х денний строк для розгляду клопотання/подання про звільнення від покарання у зв'язку з усуненням караності діяння.

З метою належного врахування судом усіх обставин що підлягають розгляду, пропонуємо встановити в процесуальному законі перелік обставин (питань), які повинен встановити суд при розгляді та вирішенні питання звільнення від покарання у зв'язку зі скасуванням караності діяння, що має забезпечити уніфіковане й всебічне дослідження підстав для звільнення.

Поряд з цим, доречним, на нашу думку, буде зобов'язати суд при вирішенні питання про звільнення особи від покарання у зв'язку з усуненням караності діяння, одночасно із застосуванням звільнення від покарання за ч. 2 ст. 74 КК України, вирішувати і питання про зняття судимості особі, яка були засуджена.

Список використаних джерел

1. Кримінальний кодекс України: Закон України від 05 квітня 2001 р. № 2341-III. Дата оновлення: 18.10.2019. URL: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/2341-14> (дата звернення: 20.10.2019).
2. Горох О. П. Звільнення від покарання осіб, засуджених за діяння, караність якого усунута шляхом виключення з Кримінального кодексу статті Особливої частини. *Правове життя сучасної України*: матер. Міжнар. наук.-практ. конф., (Одеса, 16-17 травня 2013р.). Одеса : Фенікс, 2013. С. 282-284.
3. Митрофанов А. А. Основні напрямки кримінально-правової політики в Україні: формування та реалізація. Одеса : Вид-во Одеського юридичного інституту НУВС, 2004. 132 с.
4. Дудоров О. О. Вибрані праці з кримінального права. Попер. слово д-ра юрид. наук проф. В. О. Навроцького / МВС України. Луган. держ. ун-т внутр. справ ім. Е. О. Дідоренка. Луганськ : РВВ ЛДУВС ім. Е. О. Дідоренка, 2010. 952 с.
5. Кримінальний процесуальний кодекс України: Закон України від 13 квітня 2012 р. No 4651-VI. Дата оновлення: 18.10.2019. URL: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/4651-17> (дата звернення: 20.10.2019).
6. Ухвала апеляційного суду Харківської області від 14.03.2018 р. судова справа № 613/228/17 URL: <http://reyestr.court.gov.ua/Review/72806290> (дата звернення: 20.10.2019).

7. Куц В. М. Кримінальне законодавство України: перспективи розвитку. *Вісник Харківського національного університету внутрішніх справ*. 1998. № 3–4. С. 177–196.

8. Case of Brogan and Others v. the United Kingdom (Application no. 11209/84; 11234/84; 11266/84; 11386/85): Judgement European Court of Human Rights, 29 November 1988. URL: <http://hudoc.echr.coe.int/eng?i=001-57450> (Last accessed: 17.03.2017).

References

1. Goroh, O. P. (2013). Zvilnennya vid pokarannya osib, zasudzhениh za diyannya, karanist yakogo usunuta shlyahom viklyuchennya z Kriminalnogo kodeksu statii Osoblivoyi chastini. *Pravove zhittya suchasnoyi Ukrayini: mater. Mizhnar. nauk.-prakt. konf.*, (Odesa, 16-17 travnya 2013r.). Odesa [in Ukrainian].

2. Mitrofanov, A. A. (2004). *Osnovni napryamki kriminalno-pravovoyi politiki v Ukrayini: formuvannya ta realizaciya*. Odesa: Vid-vo Odeskogo yuridichnogo institutu NUVS [in Ukrainian].

3. Dudorov, O. O. (2010). *Vibrani praci z kriminalnogo prava*. Lugansk: RVV LDUVS im. E. O. Didorenka, 2010. [in Ukrainian].

4. Kuc, V. M. (1998). Kriminalne zakonodavstvo Ukrayini: perspektivi rozvitku. *Visnik Harkivskogo nacionalnogo universitetu vnutrishnih sprav*, 3–4, 177–196 [in Ukrainian].

A. Chugaievska, Senior lecturer, Criminal and Criminal Procedural Law division Institute of Law of Kyiv National Economics University named after V. P. Hetman
ORCID: 0000-0002-5522-2693

Criminal procedure for exemption from punishment on the ground of legal act on decriminalization

This article provides analysis of the criminal procedure for exemption from punishment on the ground of legal act on decriminalization provided; analysis of current status of the problem provided; the key problems and legislative gaps identified, and respective solutions developed. The study revealed that the procedure for exemption from the court-sentenced punishment on the ground of legal act on decriminalization provided, has no sufficiently and precise regulations in the criminal procedural legislation.

In the framework of the analysis of the recent studies, researches and respective publications it has been examined the current status of the scientific researches of the issues on exemption from the court-sentenced punishment on the ground of legal act on decriminalization provided (part 2 of the article 74 of the Criminal Code). The grounded conclusion reads that that the procedure for this type of exemption from the court-sentenced punishment is insufficiently studied.

In particular, the application of legal act on decriminalization at the criminal proceedings does not require a specific regulations. However, the general procedure for examining issues while executing a sentence requires taking into account specific cases of exemption from court-sentenced punishment. The ensuring of the prescribed by the part 2 of art. 74 of the Criminal Code of Ukraine "immediate" re-

lease of a person from a punishment sentenced by a court, should be supported by improving the procedural terms of consideration of the petition for release and introduction of a separate regulations.

The article recommends to implement into the criminal procedure a list of grounds (issues) that the court must consider during a trial and resolving the issue of release from punishment on the ground of legal act on decriminalization provided, and to oblige the court in deciding whether to release a person from punishment on the ground of legal act on decriminalization provided, while applying the exemption from punishment under part 2 of art. 74 of the Criminal Code of Ukraine, to consider the issue of eradication of conviction the person who was sentenced.

Keywords: *Criminal Proceeding; Exemption from Punishment; Exemption from Serving of Sentence; Decriminalization; Depenalization.*